

נדב נוימן אמרתי צבעים וחשבתי צבאות

יקיצה ללא קץ

בין תל אביב לירח זורח
הירח של תל אביב.
יקיצה ללא קץ,
כוכבים ללא לילה. ראו –
אין שמים שאין להם מבקשים
ואין בקר שאין לו קמים;
רק עוד ועוד מדרגות בסלם
בין העיר לשמים. ראו –
כנפים פזורות, שלבים רצוצים,
יורדים כאן, עולים כאן. ניצוצות,
צפצופים, כבישים נוצצים
וועה שנודפת סביב. ראו –
ריח הלילה זוחל אל האור
שנעור משנה של ירח
שזורח על תל אביב.

חובות הלבבות

בקרוב אעבר דירה לרחוב
חובות הלבבות. וברחובות, בינתיים
אין רמז לבאות, רק ורידים מתנפחים
הסבות אינן ידועות. השמים פורחים
והעינים פרחים. אמרתי צבעים
וחשבתי צבאות. כמעט אבדו העינים
הן כמעט לא קרובות, כמעט חתמת
חוזה, כמעט רמזתי באות, אך הורידים
מתנפחים, אין יציאה, טיסות מתעכבות
אין זכיות, יש חובות, יש אלה עינים

רָמָז קְלוּשׁ וְאַלֶּף סְבוּת. אֲרֻגִּים מִמְּלָאִים
אֶת כָּל הָרְחוּבוֹת, בְּקִשְׁתִּי לַעֲבֹר
רְצִיתִי לְבָבוֹת.

איגרת אל הבורגנים

בְּשִׁבְתְּכֶם מוֹל הַמְּקַלֵּט
וְעֵינֵיכֶם מְזַגְגוֹת
אֶל תִּשְׁכְּחוּ שִׁישׁ עוֹלָם
שֶׁמֶתְרַחֵשׁ בְּרֹאשׁ הַיֶּלֶד;
הוא לא יודע שאתם
מְזַמְּנִים שִׁכְחָתְכֶם אֶת הָאוֹר
שֶׁמֶתְגַּלֶּה מִתּוֹךְ חִלּוֹן
בְּגָדֵל קוֹף שֶׁל מַחֲט. הוא
שׁוֹכֵב עַל הָרִצְפָּה בְּמִין
תְּנוּחָה עֲגֻלָּה כְּדֵי
לְתַפֵּס אֶת הַדְּבָר הַזֶּה
הַחֲמִקְמִק יוֹתֵר מִזֶּה.
כְּדוּר הוא נַעֲשֶׂה מִמֶּשׁ
קֶטֶן יוֹתֵר מִזִּיק חֲשָׁמַל
שֶׁפַּעֲמָם עוֹד יִדְעֶתֶם אֵיךְ
לְתַפֵּס, לְהַשְׁתוֹמֵם אֲכָל
עֲכָשׁוּ בְּכָל הַבְּנִינִים
יוֹשְׁבִים כְּמוֹכֶם עַל כְּרִסָּה
שֶׁבִּלְוֹנוֹת שֶׁל יָקוֹם שְׁמַת
כָּאֵלוּ כָּל הַהִבְטָחוֹת
פָּרְחוּ כְּמוֹ עוֹרֵב עוֹר
וְרַק הַדְּהוּד קְלוּשׁ וְקַל שֶׁל
קָרַע־קָרַע אֲזִי חוֹדֵר בְּעַד
קוֹף הַמַּחֲט וְהַיֶּלֶד
עָף אֶתוֹ בְּתוֹר עֵינַיִם;
מִעֲתָה וְעַד מוֹתוֹ הוּא
יִלְוֶה בְּעוֹף שָׁחַר.
זְכְּרוּ אֶת זֶה, אֶת שִׁשְׁכַּחְתְּכֶם:
יֶלֶד, זִיק חֲשָׁמַל וְאוֹר.